

Τα 58 του χρόνια έκλεισε, χθες, ο Σάββας Κωφίδης. Μια ιδιαίτερη, περίπτωση ανθρώπου. Πορεύτηκε και πορεύεται πάνω σε πολύ σπάνιους συνδυασμούς δραστηριοτήτων. Αυτό δε, που κάνει έτι περαιτέρω σπάνια την περίπτωσή του, δεν είναι μόνον το τι, αλλά και το πως το κάνει.

Γεννήθηκε το '61 στην Άλμα Άτα, τότε που η πόλη ήταν η πρωτεύουσα της Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας του Καζακστάν. Με ποντιακή καταγωγή και προγόνους που γνώρισαν τους σταλινικούς εκτοπισμούς από την μητρική γη. Στην ηλικία των έξι ετών, έρχεται μαζί με τους γονείς και τα τέσσερα αδέρφια του στη Θεσσαλονίκη.

Κατοικούν στην συνοικία των σαράντα Εκκλησιών, και από παιδί βρίσκεται στους προπονητικούς χώρους του Ηρακλή. Μαζεύει μπάλες και βοηθά τον φροντιστή να ετοιμάσει την εμφάνιση των ποδοσφαιριστών για τις προπονήσεις.

Από τα 15 του ακούει heavy metal, από τα 18 αφήνει τους βοστρύχους της κόμης να κατέβουν κάτω από τους ώμους του και λίγες μέρες πριν κλείσει τα 20 του χρόνια, τον Γενάρη του '81, κάνει την πρώτη του εμφάνιση με το Γηραιό, τότε που η ομάδα κατέβαλε το τίμημα απόπειρας δωροδοκίας και αγωνιζόταν στο σκληρό πρωτάθλημα Β' Εθνικής.

Ελάχιστες ήταν οι ομαδικές διακρίσεις τότε, όπως Βαλκανικό κύπελλο το '85 και ο τελικός κυπέλλου το '87. Ξεχωρίζει αμέσως για την ποδοσφαιρική του κατάρτιση και τεχνική, αλλά εξίσου για τον τρόπο που αντιμετωπίζει το σπορ. Είναι πράος, δεν βρίζει και όταν πιέζεται από προπονητή να ντυθεί καλύτερα και να κουρέψει τα μαλλιά του απαντά: *«Αν μου αποδείξεις ότι θα γίνω καλύτερος ποδοσφαιριστής με το να βάλω κουστούμι και να κόψω τα μαλλιά, θα το κάνω».*

Εννοείται ότι δέχεται σχόλια, αυτό που σήμερα περιγράφεται με τον όρο «μπούλιν» για τα μαλλιά και το ανορθόδοξο ντύσιμο και το '88 κατεβαίνει στο λιμάνι και φορά τα ερυθρόλευκα. Πέφτει στα δύσκολα χρόνια, με συλλογή μόνον δυο κύπελλα και ένα σούπερ καπ. Κάθεται τέσσερα χρόνια στα οποία δεν πρέπει να ευτύχησε, εκτός ίσως από το οικονομικό κομμάτι και ανεβαίνει πάλι Θεσσαλονίκη για τον Άρη.

Γνωρίζει την πελώρια εμπειρία συμμετοχής σε Μουντιάλ. Ανήκει στην μικρή εκείνη ελίτ, Ελλήνων ποδοσφαιριστών, είναι δεν είναι σαράντα στο σύνολο, που έπαιξαν σε Παγκόσμιο κύπελλο, το '94 και το '14. Ο εκλέκτορας, Αλκέτας Παναγούλιας, τον χρησιμοποίησε και στις τρεις αναμετρήσεις σε όλη τη διάρκεια των παιχνιδιών. Ατυχώς σε ομαδικό επίπεδο μένουν οι τρεις ήττες και το 0 – 10, με διάφορες ερμηνείες που δεν είναι της παρούσης.

Θα κλείσει την καριέρα του ως ποδοσφαιριστής, στα 38 του, το '99 στον αγαπημένο του Ηρακλή, όπου αργότερα θα κάνει εκεί και μια σύντομη αλλά πετυχημένη εμφάνιση ως προπονητής. Σε όλο αυτό το χρονικό διάστημα δεν θα αλλάξει σε τίποτα τις συνήθειες του. Θα συνεχίσει να έχει τα μαλλιά πολύ κάτω από τους ώμους, θα συνεχίσει να ακούει την ίδια μουσική, έχοντας σχεδόν 5000 τίτλους, μισούς βινύλιο μισούς cd, με αγαπημένες μπάντες τους Dream Theater, τους Queensryche, τους παλιούς Metallica, αλλά από κοντά και οι Nightwish, οι Nevermore, οι Anathema.

Σε συνέντευξη που είχε πριν χρόνια δώσει στο lifo και στην ερώτηση πια θεωρούσε ως καλύτερη συναυλία από όσες έχει παρακολουθήσει, απάντησε: *«Στους Dream Theater, το 95 στη Γερμανία. Έπαιζα τότε στον Άρη. Είχα βρει ένα κενό στην προπόνηση και είχα πάει με το αεροπλάνο. Πολλές φορές το 'χω κάνει.»*

Από την ίδια συνέντευξη και στο ερώτημα αν στις συναυλίες χορεύει, θα απαντήσει: *«Όχι. Πηγαίνω και στέκομαι πίσω-πίσω για ν' ακούω καλύτερα. Μπορεί να μη χτυπιέμαι, αλλά μέσα μου χορεύω».*

Ταυτόχρονα θα αναπτύξει και έναν σπανιότατο, για ποδοσφαιριστή, πολιτικό και κοινωνικό ακτιβισμό. Ανένταχτος κομματικά, θα αρνηθεί προτάσεις για εκλογική συμμετοχή, και θα κινηθεί σε δύσβατους και παρεξηγήσιμους χώρους αμφισβήτησης.

Όπως η σύσταση της κίνησης Hasta La Victoria Siempre η οποία με το ποδόσφαιρο προσπαθεί να ευαισθητοποιήσει τους πολίτες . Έχει να επιδείξει διάφορες ενέργειες, όπως

δύο φιλικά παιχνίδια στην Κούβα προκειμένου να υποστηρίξει πέντε κουβανούς φυλακισμένους στις ΗΠΑ, αποστολή στη Ραμάλα της Παλαιστίνης και ποδοσφαιρικούς αγώνες στην Ελλάδα.

Κι όλα αυτά με τον ίδιο τρόπο, με αυτή την ήσυχη χαμηλή φωνή, με μια πραότητα, τα ίδια μουσικά γούστα, τα ίδια μπλουζάκια με τις αγαπημένες μπάντες τα ίδια μαλλιά μόνον που τώρα πια έχουν χάσει το μελαχρινό της νιότης και οδεύουν προς το λευκό με ενδιάμεσο σταθμό το γκρι.

Ήταν μεγάλη πολυτέλεια για το ελληνικό ποδόσφαιρο ο Σάββας. Ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε, πως θα ήταν ο χώρος, αν το 50% των ποδοσφαιριστών, προπονητών, παραγόντων είχαν την δική του μενταλιτέ. Κι επειδή το ποδόσφαιρο είναι ένας καθρέφτης της κοινωνίας, άλλες φορές μικρός, άλλες μεγάλος, αν κάνουμε αυτή την αναγωγή στην Ελληνική κοινωνία, η ζωή μας θα έκανε άλματα.